



# פרשת תולדות תשפ"ג

## גליון צ"ו

ענין מדרש ודפוס הפס"ח למעשה  
השבעת תנולן לא הוזה כראוי, ענכס הסלידת.

### למה רבקה לא גילתה ליצחק - מי זה עשיר?



מהבורא יתברך, בכבודו ובעצמו! כאשר שרה אמנו התבשרה בגיל תשעים על הריונה הצפוי וצחקה בקרבה: "אחרי בלותי היתה לי עדנה, ואדוני זקן" שינה הבורא יתברך, מקור האמת, והתרעם: "למה זה צחקה שרה לאמה האף אומנם אלד ואני זקנת. היפלא מה דבר?!" – "ואני זקנת", ולא "אדוני זקן"! **למרות שהיה בן מאה, עמוד החסד וסמל המידות הטובות. ונשואים היו עשרות שנים, ועברו יחדיו נסיונות כה רבים ומגבשים, הכל נכון, ועל הדיבור יש לשמור. לא לומר מלה העלולה לפגוע, להחשיד בזלזול!**

כמה נוקבים הדברים, ואמורים הם – ומקל וחומר! – לשני הכיוונים! שכן חיובו של הבעל להקפיד בכבודה של אשתו כתוב וחתום הוא על דיו! הן התייבה מפורשות בכתובה שהעניק לרעייתו תחת החופה: "ואני אפרנסך – ואכבדך"! התייבות מפורשת, התובעת פרוגה – וכל מלה שאינה מחושבת עלולה להפר הבטחה! ואם הצטוונו: "לעולם יאהב אדם את אשתו כגופו ויכבדה יותר מגופו", כי צער האשה גדול מצער האיש, על אחת כמה וכמה שלא יפגע בה במלה בלתי מחושבת!

**התורה תורת חיים היא, ולאורה חיים אנו. פרשיות אלו של מעשי אבות חייבות להיות סימן לבנים.** ובכלל חיובנו לומר מתי יגיעו מעשינו למעשי אבותינו נכללת אף דרישה זו לכבוד הדדי ולהירות בכל התבטאות! (מעין השבוע).

אוהלים. ורבקה רואה הכל, יודעת את האמת, יודעת מי מסתפק באוהלי תורה ומי בטלן ואיש שדה. **מדוע אינה מושחתת על כך עם בעלה, מדוע מניחה היא לעשיו לשבות את לבו? והתשובה מבחינה...**  
**כי כהו עיני בעלה, ואין זה מן הנימוס לומר לו: אתה אינך רואה ואינך יודע, אבל אני רואה ולפיכך יודעת...**  
אמנם, כבר למעלה משמונים שנות נישואין מאושרים מאחריהם, כמה חזק הקשר וכמה אמיץ האמון, ועם כל זאת יש לחשוב על כל מלה, לתכנן כל משפט, ולהעדיף לשתוק... ממי למדה זאת?

"ויתרוצצו הבנים בקרבה, ותלך לדרוש את ה' ". וברר שאלו במדרש: "וכי כל אשה שהיא מעוברת הולכת ודורשת בנבואה?" חייבים לומר שלא היתה זו "התרוצצות" רגילה. אלא "זה רץ להרוג את זה וזה רץ להרוג את זה", והיו "עולים ויורדים במעיה כגלי הים", וכשהיתה עוברת על בתי כנסיות ובתי מדרשות היה יעקב מפרסם לצאת, ובעברה לפני פתחי עבודה זרה היה עשיו מפרסם לצאת, ואמם אובדת עצות. הלכה לדרוש את ה' ונענתה על ידי מלאך כי שני עמים בבטנה, והגדול יעבוד את הצעיר. ידעה איפוא רבקה שהצעיר הוא הנעלה והנבחר, ממשין השלשלת והמורשת – וראתה שהאב נוטה לעבר הגדול ומבכר אותו על פני הצעיר. **מדוע לא גילתה את אוזנו, מדוע לא סיפרה לו מה שנתגלה לה בנבואה, מדוע החרישה? והסבירו רבותינו: הן גם יצחק אבינו נביא היה, וה' דיבר עימו והבטיחו הבטחות מפליגות – ודבר זה לא הודיעו, שיעקב הוא נבחר והמעולה, ועשיו מתחזה ומרמה. ועכשיו תבוא לפני רעייתו – נביאה גם היא! – ותאמר שנתגלה לה דבר שלא נתגלה לו, ויודעת היא דבר שאינו יודע, **הרי יש בכך משום פגיעה בכבודו!** אמנם, אין הם צעירים, ומאחריהם עשרות שנות נישואין מאושרים – ובכל זאת!... עוברות שנים, ועשיו מגלה מצפוניו. מתחבר הוא עם פריצי חיות, גוזל נשים והורג נפשות, ומנסה לגנוב דעת אביו. מספר שבא מבית המדרש ומתחבט הוא בשאלות הלכה, מתחזה כתם ויושב**



### האם אנחנו לא מוכרים דברים חשובים בשביל נזיד עדשים???

הגה"צ ר' דן סגל כותב, שכולנו לועגים ומתפלאים על 'עשיו' שמכר את הבכורה בעבר 'נזיד עדשים'... ואם נתסכל על עצמנו, נתפלא גם על עצמנו שלפעמים אנחנו מוכרים דברים חשובים ויקרים בעבור 'נזיד עדשים'. זה יכול להיות 'לשון הרע', זה יכול להיות שמירת עיניים, זה יכול להיות 'תפילה בציבור' או ח"ו דיבור בעת התפילה, או 'נקיות בממוץ' שזה אחד מהדברים שנפשו של אדם מחמדתו וצריך להתרחק מזה עד הקצה השני... וח"ו היצר וחיליתיו מביאים עלינו כל מיני 'נזיד עדשים' שאנחנו מוכרים את הדברים החשובים שלנו. וזה לשון בעל החובות הלכות (שער עבודת האלוקים, ג): 'כי האדם מחובר מנפש גוף, ובמדותיו מה שבידיהו להתמסר להנאות ולשקע בתאוות הבהמיות ולנתק קשר השכל מעליו. אם לא מכירים ב'סכנת הנפילה' מצד כוחות הגוף אשר מתמסרים להנאות וכו', מוכרים הכל בשביל 'נזיד עדשים'... וכאשר עושים חשבון הנפש אנחנו מתביישים מעצמנו - איך מכרנו דברים חשובים בשביל 'נזיד עדשים', וזה אחד מהלימודים של 'פרשת השבוע', לא להיות עשיו, לא למכור דברים חשובים בשביל נזיד עדשים...

המשגיח רבי גדליה אייזמן זצ"ל אמר פעם יסוד: כתוב על לבן שכאשר יעקב אבינו בא לחרן, 'ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו' (בראשית כט, ע), ופירש רש"י: 'וירץ לקראתו, כסבור ממון הוא טעון, שהרי עבד הבית בא לכאן בעשרה גמלים טעונים. ויחבק לו, כשלא אראה עמו כלום אמר שמא זהובים הביא והנם בחיקו. וינשק לו, אמר שמא מרגליות הביא והם בפיו'. ושאל המשגיח זצ"ל, מדוע מפרשים כל מה שעשה לבן על דרך השלילה, אולי רץ לקראתו וינשקו באמת? (אמנם, על פי האמת זה לא קשה, כי לחול' היתה קבלה שזה היה כן, אבל על דרך הפשט שאל המשגיח, למה לא לפרש שחיבקו באמת). ומבאר המשגיח: אם אפשר לפרש את מעשיו על דרך השלילה - למה לא? הרי זה הפשוט! וכי לבן עבד על עצמו להתעלות ולא לחמוד ממון?! הרי על פי הטבע האדם רוצה כסף ואוהב כסף, ויכול להיות שיעקב אבינו בא עם הרבה כסף, אז למה שלבן לא יחשוב: הנה פה אני יכול להרוויח! והוסיף המשגיח ואמר: לעיתים מתפלאים כאשר תופסים אדם ברמאות. אמנם האמת היא שאין זה פלא, מדוע שלא ירמה? וכי יש לו יראת שמים? ואם אין לו יראת שמים - מה יעצורו בעדו? האדם בטבעו הוא מופקר, וכמו שכתוב בפסוק (איוב י, יב): 'היה פרא אדם יולד', וביאר הסבא מקלם זצ"ל שעיר פרא - זה ה' הטבע, ואילו אדם - יולד, היינו שאם הגיע האדם לדרגת 'אדם', זה כבר מציאות חדשה שנולדה בו. אמנם, מציאותו הטבעית של האדם היא הפקר. הסיבה שצריך להאריך בזה, כי כמו שאדם חולה שידוע ומכיר במחלתו - זה חצי הדרך לרפואתו, אבל כל זמן שהאדם לא מכיר במחלתו הוא רחוק מהרפואה, ומי יודע לאן הוא יגיע. גם כאן דבר ראשון האדם צריך להכיר את עצמו. דע מי אתה. לא לחייה במחלות. תדע מיהו האדם, וממילא תדע להתמודד ולעבוד אתו.

### השפעת המאכלים שבמעיים על העובר

הרב שלמה לווניטשיין שליט"א מביא יסוד עצום בשם רבי רפאל בתך טולדנו זצ"ל, רבה של מקנס: הנה רבקה שאלה בבית שם ועבר על פשר התנהגות בנה בהריונה, שפעם נמשך לקדשה ופעם לטמאה, והתשובה שנאמרה לה היתה: "שני לאמים ממעיך יפרדו". ושאל הסבא קדישא: מה הפשט "ממעיק", הלא העברים נמצאים ברחם, ולא בקישקעס... ומה העניין של מקום?

אלא, שבאו להודיע לרבקה לא רק את עצם המציאות של המצאותם של שני גויים בבטנה, אחד צדיק ואחד רשע, אלא גם את הסבה והטעם לכך: מאחר ורבקה היתה בבית בתואל עד גיל שלש, ואכלה שם מאכלות לא מהדרים - זו הסבה שיש לה בן אחד רשע, כי "ממעיק יפרדו", וזה הגורם לכך, וכפי שידוע עד כמה המאכלות משפיעות על נפש האדם.

איך יצא הולד? הכול תלוי בכשרות והודו האכל שאמו אוכלת כשהיא מעברת! הגמרא (יומא פב:) מספרת על אשה שעברה שהריחה ביום הכפורים ריח של מאכל והתאוה לו. לחשו לה שיום הכפורים היום והיא נרגעה, ויצא ממנה רבי יוחנן. לעמתה, היתה אשה מעברת אחרת, שגם היא הריחה ריח של מאכל ביום הכפורים, וכשלחשו לה שיום כפורים לא נרגעה, ובלמוס האכילה המשיך לתקף אותה. לא היתה ברייה, ומשום פקוח נפש נתנו לה לאכול, והתוצאה הייתה שנולד לה בן רשע 'שבתאי אצר פירי', שהיה מפיקע שערים. על הראשונה קראו את הפסוק (ירמיהו א, ה): 'בטרם אצרך בבטן ידעתך ובטרם תצא מרחם הקדשתך' ועל השנייה קראו את הפסוק (תהלים נח, ד): 'ורו קשעים מרחם'.

וכאן המקום לעורר על בדיקת האוכל מתולעים, ובפרט ירקות העלים "גוש קטיף" כשכמה פעמים אני ראינו בעיני זבובים בחלק התחתון של העלים!!  
ונוראות תבר האור החיים' על הפסוק (ויקרא יא מג) "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם": ואומר וזהו מעשה מעשה נפש אדם אפילו בהיסח הדעת, שצריכים ישראל להזהר לבל לנכסו לפניהם אפילו בהיסח הדעת, כי ההפרש שבין השוגג למזיד במציאות זה כשוגג כמזיד, כי התינוב יעשה מעשה נפש אדם אפילו בהיסח הדעת, אלא שישנתה הפגם, ומעשה מזיד תיעשה אפילו בשקץ, ובשוגג תטמא נפשו ותטמאם, והוא אומר ולא תטמאו ונטמתם בהם. וצריך האדם ליהרר בתוספת הזירות וזריות בכל דבר אשר יכנס בגדר ספק שיקוץ זה, ומה גם בזמנים אלו שזוהם האויר והארצות כולן יחד ואין לך גידולי קרקע שאין בהם מהשיקוץ, שומר נפשו ישמור את הדבר.



**מה שאדם עושה - לעצמו עושה**

מעשה נורא שמעתי על הבחור הקדוש "יוסף יהודה לוי" [בן יקוט רינה] מ'קדושי מירון'.  
 הבחור הטהור יוסף יהודה לוי יצא בימי הפורים כמנהג עם ישראל לאסוף כסף עבור ישיבתו 'אוהלי שמואל'.  
 יוסף יהודה נסע לקרית אתא והגיע לבית משפחה, ושמוהו בשמחת הפורים כדרכה של תורה, ויוסף יהודה כדרכו - 'פתח את פיו בחכמה, הוציא אור תעלומה' - ואמר לפני בני הבית דברי תורה מתוקים מדבש על ענייני פורים.  
 המשפחה מאד מאד, התפעלה ממימדו ואצילותו - ותרמה לישיבה שבה מגדלים בחורים חשובים כל כך - בעין

עוד סיפר לי אביו שליט"א:  
 'באזכרה' במלאת השנה לפטירתו של 'יוסף יהודה' חילק אביו לע"נ קופסאות קטנות של 'בשמים' עם שמו ותמונתו כדי שאנשים יברכו לעילוי נשמתו.  
 כשהביא את הקופסא לראש הישיבה 'הרה"ג ר' אבנר עמיר שליט"א - אמר לו 'ראש הישיבה' - 'אני לא מאמין'!  
 מה יש לאהאמן?  
 הביא ראש הישיבה קופסאות בשמים קטנות - עם חורים בגון, והראה אותם לאביו של יוסף יהודה, אתה רואה את הקופסאות האלו, הבן שלך תרם אותם!  
 הבן שלך הגיע לישיבתנו וראה שאין בהבדלה בשמים לבני הישיבה [אולי היה קצת, וכדו'] והוא היה 'איש זריר' בטבעו. [לפני שבועיים בעלון פר' 'וירא' הרחבנו המעלת ה'זריות', מיד בשבוע הבא הוא ביקש רשות מאימו, ו לקח כמה קופסאות פלסטיק, חזר אותם עם מסמר חם, ושם בתוכם בשמים.  
 ובדיוק את זה, אתה מחלק 'באזכרה' שלו - בלי לדעת כלום מזה... השגחה פרטית.

יפה.  
 ויהי היום, אין 'יהיה' אלא לשון צער, בליל ל"ג בעומר תשפ"ג חשכו המאורות, באסון מירון הנוראי, והעלם הטהור 'יוסף יהודה לוי' נתבקש לישב במתיבתא של דרקינא - בהיכלו של הרשב"י זיע"א [- כפי שאמרו הצדיקים, שר' שמעון לקח אותם לישיבתו].  
 'ותרב בבתי יהודה תאניה ואניה' - בכל תפוצות ישראל התפרסמו תמונותיהם של מ"ה קדושי מירון, ובין השאר התפרסמה תמונתו של "יוסף יהודה לוי" זצ"ל.  
 התמונה הגיעה גם למשפחה בקרית אתא שיוסף יהודה היה אצלם בפורים, והם אמרו, הפרצוף נראה לנו מוכר...  
 בדקו בתמונות שצולמו בפורים, וראו שאכן כן, יוסף יהודה מקדושי מירון, היה אצלם בבית בפורים, ואמר דברי תורה מתוקים מדבש בדרכו הייחודית.  
 המשפחה שיש בידה אמצעים, התרגשה כל כך - ותרמה ספר תורה לעילוי נשמתו, לבית הכנסת 'אהל קדושים' שנתרם לעילוי נשמתו.  
 כל מה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה !!!



סיפר הגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א (ליל ש"ק פר' וירא, ביהכ"נ 'ישועות דוד' 'ברכפלד'): שמעו נא למעשה נורא שאירע לאחרונה, וכפי שסיפר מרא דעובדא ה"ה הבחור המופלג כמר דניאל כהן מעיה"ק צפת ת"ו, מחשובי הלומדים בישיבת 'אוהלי יוסף', באור ליום כ"ו אלול תשפ"ב נערכה 'עצרת חיזוק' בבית הכנסת 'בני הישיבות' בע"ת מודיעין עילית יצ"ו, כהכנה דרבה לקראת ראש השנה, ולזכות שניים מילדי השכונה הזקוקים לרחמי שמים לרפואה שלימה, באותה עצרת ביקשו מכל הקהל הקדוש לקבל על"ע שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, ולתוספת חיזוק הכינו גליונות נייר אשר בראש הדף נכתב הנני מקבל על עצמי בל"ג שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה... ועוד יום... ולפואות וכו' (וכל אחד יכתוב כמה ימים מקבל על עצמו, וממתי תחול הקבלה ועד לאיזה יום).  
 בסוף דרשת החיזוק דיבר ה'דרשן' שליט"א, (א"ה: נראה לי שזה היה הגה"צ ר' אלימלך בירדמן בעצמו, ובעונותיו ניסה להצניע את הדבר) אודות ענין נשגב זה, והאריך שזה הדבר הנו ממש הכנה ראויה לקראת יום הדין, כי אנו מבקשים 'זכרנו לחיים', והרי 'מוות וחיים' ביד הלשון, וביקש מכל המשתתפים שיקבלו על עצמם שלא לדבר בשעת התפילה לכל הפחות למשך ארבעים יום. אכן 'בעל המעשה' הרגיש שאינו יכול להתחייב על זמן מרובה כ"כ... על כן כתב שמקבל על עצמו בל"ג שלא לדבר למשך חמישה עשר יום, והיינו, מכ"ז אלול תשפ"ב ועד י"ב תשרי תשפ"ג, כשתקוותו שיוכל להוסיף עוד ימים באותה קבלה טובה.  
 והנה בליל שב"ק פר' האזינו, בבית הבחור הנ"ל הגישו בגמר ה'סעודה' לליל שבת 'גלידה' נטענות גדולה היה זה 'גלידה של חלב' (חלבית), הבחור סובל מ'אלרגיה' חריפה לכל מוצרי החלב ג"כ אכל מה'גלידה' מאחר שלא העלה על דעתו שיעמידו על השולחן מאכל חלב אחר אכילת הבשר, ומכיוון שכן החל מיד לחוש ברע (כי אפילו מעט דמעט של 'חלב' מביא אותו עד כדי סכנת נפשות רח"ל), מיד נתנו לו כמה 'זריקות' המיועדות למצבים כאלו, אך לדאבון לב הללו לא השפיעו עליו מאומה, מיד החישוהו בבהילות ל'בית החולים' שם החמיר מצבו מרגע לרגע, הרופאים ניסו לייצב את המצב על ידי נתינת תרופות שונות ולסייע לו לנשום עם 'חמצן', אך לא עלתה בידם, ונעשתה שם בהלה גדולה... בעודו שוכב על המיטה כאבן שאין לה הופכין מבלי יכולת לזוז שמע באזניו את דברי הרופאים החוששים לגרוע מכל, ומחשבותיו שוטטו בין שמים לארץ - באותה שעה נזכר הבחור מאותה הקבלה ומדברי ה'דרשן' שהזכיר במורא מקדש בכוחה לזכות ב'זכרנו לחיים', מיד קיבל על עצמו להמשיך את הקבלה הטובה עד ארבעים יום, ואף לפרסם את הנס ברבים, לאחמ"כ איבד את הכרתו, ובמשך כל השבת היה מורדם ומונשם, אך בחדש השי"ת במוצאי שב"ק חזר להכרתו ואף החל לנשום בכוחות עצמו מבלי שום סיוע, וכבר ביום ראשון בבוקר עמד על רגליו... הרופאים רצו להשאירו בבית חולים עוד כמה ימים לצורך מנוחה והתאוששות, ואף הפחידו אותו שהוא מסכן את חייו... אך בטח ליבו בכוחה של הקבלה, והיה ברור לו שיצא מכלל סכנה, ועוד באותו היום שב לביתו לחיים ולשלום.  
 בדהק ובטוב ומצא כי הוא קיבל על עצמו לשמור פיו ולשונו עד ליום י"ב תשרי, ואילו אותו ליל שב"ק בו הגיע לכלל סכנה חל ב"ג תשרי... וכיון ש 'האריך' את הקבלה זכה לראות בחוש כיצד 'נזכר לחיים' על ידי הזכירות במורא מקדש, וכיצד מוות וחיים ביד הלשון כפשוטו ממש.  
 אגב אורחא, גם 'ניסים' ומתנות היו מנת חלקם של ה'מקבלים' את הקבלה טובה בעצרת דוגמת בחור אחר שקיבל על עצמו אותה קבלה טובה שלא לשוח באמצע התפילה למשך ארבעים יום, וראה זה פלא - ביום הארבעים זכה למצוא זיווג במזל טוב...



המשך ענייני שבת קודש מה'משגיח' הגר"ד יפה זצוק"ל מאת תלמידו הגר"מ קניגסברג שליט"א  
 במשך כו"כ שנים זכיתי ללמוד עם המשגיח אחרי הסעודה בליל שבת כמה שעות רצופות, והיה בלימוד זה נועם ועונג מיוחד יתר על כל השבוע. מנהגו היה לעת זקנה ללכת לנוח מעט אחרי הסעודה, וביקש שאכנס לביתו בלא לדפוק, ולהעירו, ואז התחלנו ללמוד, שמחה מיוחדת היה לו בכל פעם שפקח את עיניו, ועוצם קדושת השבת הבהיקה על פניו... היה נהנה בזמן זה לעבור גם בקצרה על דברי הוזה"ק במעלת השבת.  
**שמירת השבת**  
 המשגיח היה מזכיר רבות את השמחה הגדולה שיש בשב"ק שבו אנו זוכים להרבה מצוות, משום שאנו צריכים להזהר בו כל רגע שלא להכשל בעשית מלאכות - ושכל רגע ורגע כזה נחשבת למצוה, ומצטרפות לחשבון גדול!... ובהזדמנות העיר ע"כ שישנם שבשבת עלולים לפעמים לחשוב - אוי, צריך להיזהר לא לברור... אך המבט הנכון הוא: "אשרינו מה טוב חלקנו", שאנו צריכים להיזהר כל השבת שלא להכשל באיסור מלאכה, ולעשות את זה בשמחה ולא עם 'נערויון', שהרי על ידי המצוות אנו קשורים לקב"ה, ועוד, שהם מקדשות אותנו, ואנו זוכים על ידן לחיי נצח... ובפרט על ידי שאדם שומר שבת ונמנע ממלאכות, וזכה לקדושה!... כיון שהוא נמצא אז במצב שמעיד בבוא עולם, ונעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית ועי"ז גם משפיע על עצמו טובה וברכה לכל השבוע...  
 בהזדמנות שח המשגיח זצ"ל: נהניתי לראות אצל אחד מב"ב שאמר לילדו לא לנגוע במוקצה, וכאשר הילד עזב את המוקצה - נשקו על מצחו. וזה באמת כמו בהר סיני, שבשעה שקבלו את התורה ואמרו 'נעשה ונשמע' הדיבור נשקם... ובעצם כיום הילדים רגישים ועדינים ופחות אפשר להעיר להם מבעבר, ורק כאשר עושים מעשים טובים צריך להדגיש אותם!  
 כאשר מרן המשגיח זצוק"ל ראה פעם חילול שבת ברחוב אמר בכאב: "מחלליה מות יומת!" אבל אח"כ אמר: הם בעצם אנוסים, וביאר כי אין ענין לומר על אדם שהוא לא טוב, אלא יש ענין לומר שהמעשה הוא רע, וזה בכדי שלא ישפיע עלינו לרעה, אבל למה לחשוב רע על בן אדם? (ופע"א אמר: הוועקים שבת על מחללה, יתכן שזה בכדי למחות על חילולה של השבת, וכן כדי שלא להתקרר ח"ו מהמורא של חילול השבת).  
 סיפר המשגיח שאחד הצדיקים ראה פעם חילול שבת והצטער על כך, וחשב למה מגיע לו לראות דבר כזה, ואחרי שהתבונן, אמר דהנה מובא שת"ח בבחינת שבת, והיות והוא ראה פעם בזיון ת"ח ושתק ולא מחה, ממילא יש בזה פגיעה בכבוד ת"ח - על כן סיבב הי"ת שהוא יראה חילול שבת!...  
 כאשר היה המשגיח רואה רכב שנוסע בשבת לא הסתפק רק בלסובב את ראשו או לעצום עיניו, אלא היה מסתובב עם כל גופו לצד השני ועוצם את עיניו... וכאשר נשאל על כך אמר: שעושה כן משום תוכחה - במקום לזעוק שבת על מחללה.  
 שח אחד משכניו הדתיים: גם השכנים שאינם שומרים תורה ומצוות, מפני קדושתו של הרב המשגיח, בשבת קודש לא העיזו להתקרב לביתם עם הרכב...  
 ומעניין שכאשר המשגיח זצוק"ל ראה פעם אחד שצעק "שאבעס" לנהג שנסע במכונית בעיצומו של יום השבת, אמר לו המשגיח: אם אתה בא למחות בו, תאמר זאת באופן שהוא יבין - אמור לו "שבת"!!!

<p><b>עלון השבוע: לא נתרם</b>                  חלק נתרם לע"נ: משה בן הנס תורת. וזוגות רחל זינת בת נובור תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא"                  [ג' רפים במסכת שבת]</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל                  a0548496676@gmail.com                  בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון                  ניתן לתרום כ'נדירים פלוס בקופת 'עלי באר'                  הנצחה שבועית - 50 ש"ח                  מצווה רבה וחיובי הדיכס להדיס מהמייל ולהלק בבתי כנסת.</p>
---	---	---	--